

Кожны чалавек у сваім жыцці меў дачыненне з цярпеннем, звязаным з нейкай фізічнай хваробай, і гэты час цярпення, хваробы або іншых цяжкіх перажыванняў з’яўляецца адначасова часам выпрабавання веры. Многія людзі праходзяць праз гэтае выпрабаванне пераможцамі, і іх вера ўзмацняецца. Іншыя не вытрымліваюць і з балючым досведам аддаляюцца ад Бога. Хворыя, якія не могуць працаваць, а часам нават уставаць з ложка, вельмі часта маюць пачуццё, што яны непатрэбныя ці што яны з’яўляюцца цяжарам для іншых. Да болю, які прыносіць сама хвароба, дадаецца духоўнае цярпенне, выкліканае пачуццём слабасці і бездапаможнасці.

“Хвароба можа прыводзіць да неспакою, да замыкання ў сабе, часам нават да распачы і бунту супраць Бога, але яна таксама можа стаць шляхам да большай сталасці, можа дапамагчы лепш распазнаць у сваім жыцці тое, што не вельмі істотна, каб звярнуцца да таго, што істотна. Вельмі часта хвароба пабуджае да пошукаў Бога і вяртання да Яго” (ККК 1501). † Як вядома, цярпенне і хвароба – гэта вынік першароднага граху і асабістых грахоў чалавека, яны з’яўляюцца для яго адчувальным абмежаваннем і слабасцю. Евангелле гаворыць, што да такіх абмежаванняў чалавека Хрыстос не заставаўся абыякавым. Ён не толькі выражаў спачуванне, але і лячыў хворых, якія сустракаліся на Яго шляху. Спачуванне Хрыста да хворых і шматлікія здараўленні ад розных хвароб з’яўляюцца выразным знакам таго, што “Бог ласкава наведваў народ свой” (Лк 7, 16) і што Божэе Валадарства ўжо блізка. Езус мае не толькі моц здараўлення, але і моц прабачэння грахоў. Ён прыйшоў, каб здаравіць усяго чалавека, душу і цела; Ён лекар, які патрэбен хворым. Яго спачуванне да ўсіх пакутуючых заходзіць так далёка, што Езус атаясамліваецца з імі: “Я быў хворы, і вы наведалі Мяне” (Мц 25, 36). Але каб гэтае здараўленне адбылося, Хрыстос патрабуе таго, што, хутчэй за ўсё, з’яўляецца самым цяжкім – ВЕРЫ.

“Часта Езус патрабуе ад хворых веры. Каб здаравіць іх, Ён карыстаецца знакамі, такімі, як дотык слінай і накладанне рук, накладанне гразі і абмыванне. Хворыя стараюцца дакрануцца да Яго, «бо ад Яго выходзіла магутнасць і здараўляла ўсіх» (Лк 6, 19). Такім чынам, у сакрамантах Хрыстос надалей «дакранаецца» да нас, каб здаравіць” (ККК 1504). Вера ў хворым чалавеку абуджае надзею, што ў хваробе Хрыстос стаіць каля іх для таго, каб яны не паддаліся спакусе пераканання, што існуе дрэнны час і дрэнны лёс, а таксама дрэнныя абставіны. Вера ў прысутнасць Хрыста каля веруючага чалавека пераконвае ў прыпадабненні хворага да пакутуючага, але і

ўваскрослага Збаўцы. Яна прыгадвае таксама пра Яго запрашэнне да жыцця праз цэлую вечнасць у Доме нябеснага Айца.

Хваробы – паўсюдная з’ява, але яны не былі запланаваны Богам у плане стварэння. Належны і вышэйшы сэнс ім надае толькі вера і еднасць з пакутуючым Хрыстом, каб дапоўніць тое, чаго не хапае з пакут Хрыста для збаўлення свету (пар.: Кал 1, 24).

У апостальскім лісце “Porta Fidei” на Год веры Святы Айцец Бенедыкт XVI дае канкрэтную падказку, як мы павінны перажываць цяргенні, звязаныя з хваробай, і якую ролю ў гэтым адыгрывае вера: “Няхай словы апостала Пятра кінучь апошні позірк на святло веры: «З гэтага радуецца, хоць цяпер мусіце пасмуткаваць крыху дзеля шматлікіх выпрабаванняў, каб выпрабаваная ваша вера выявілася шмат даражэйшай за золата – яно, хоць і выпрабавана ў агні, ды ідзе на загубу, – на славу, пахвалу і гонар пры з’яўленні Езуса Хрыста. Яго, хоць не бачылі, вы любіце і хоць цяпер не бачыце Яго, але верыце і цешыцеся радасцю невымоўнаю і найслаўнейшаю, дасягаючы праз веру вашу збаўлення душ» (1 П 1, 6-9). Жыццё хрысціян ведае пачуццё радасці і цяргення. Як многія святыя адчувалі адзіноту! Як шматлікія вернікі, таксама і ў наш час, адчуваюць маўчанне Бога тады, калі хацелася б пачуць Яго суцяшальны голас! Жыццёвы вопыт, дазваляючы зразумець таямніцу Крыжа і ўдзельнічаць у пакутах Хрыста (пар.: Кал 1, 24), з’яўляецца ўступам да радасці і надзеі, якія ўзначальвае вера: «калі я слабы, тады я дужы» (2 Кар 12, 10). Мы з усёй упэўненасцю верым, што Пан Езус перамог зло і смерць. Мы давяраемся Яму з тым упэўненым даверам: Ён прысутны сярод нас, перамагае моц зла (пар.: Лк 11, 20), а Касцёл, бачная супольнасць Яго міласэрнасці, трымае ў Ім як знак канчатковага паяднання з Айцом”.